

ning i anledning af et forbud eller pålæg som nævnt i stk. 1. Forbud eller pålæg vedrørende lovligt bestående forhold, herunder lovlig anvendelse og oplagring af gødningsstoffer i landbrug, gartneri og skovbrug, kan dog kun meddeles mod fuldstændig erstatning, med mindre andet følger af andre retsregler.

Stk. 3. Erstatning efter stk. 2 betales af de brugere af vandet, der har fordel af forbudet eller pålægget. Når vedkommende kommune ikke allerede som følge heraf skal betale erstatningen, kan retten, hvis foranstaltningen skønnes at være af betydning for en større del af kommunens beboere, træffe bestemmelse om, at kommunen helt eller delvis skal betale erstatningen.

Stk. 4. Sag om foranstaltning efter stk. 1 kan indbringes for en landvæsensret af indenrigsministeren, vedkommende kommunalbestyrelse og med sundhedskommissionens tilslutning af ejeren af et privat anlæg og andre interesserede.

Erstatning for skader ved forurening af grundvandet.

§ 43. Spørgsmålet om, hvorvidt der skal svares erstatning for forurening af grundvandet, afgøres af landvæsensretten, såfremt parterne er enige herom.

B. Vandet i vandløb.

Tilledning og anden direkte forurening.

§ 44. Landvæsensretten kan meddele de påbud og forbud, der er nødvendige for at sikre, at vandløb, der udnyttes af offentlige vandforsyningsanlæg i medfør af § 36, ikke forurenes til skade for vandforsyningen gennem tilladning eller udkastning af stoffer eller gennem benyttelse til kreaturvanding, vask eller lignende. § 42, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Landvæsensretten bestemmer i overensstemmelse med vandløbslovens kap. XI, om bestående spildevandsanlæg, der har betydning for vandforsyningsanlægget, skal ændres, udvides eller gives et nyt afløb. Retten træffer herunder bestemmelse om en frist for udførelsen af foranstaltningerne og om den fremtidige vedligeholdelse og drift af disse og træffer bestemmelse om erstatning til ejeren af spildevandsanlægget.

Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, hvis spildevandsanlægget ikke opfylder vandløbslovens krav.

Stk. 3. Landvæsensretten kan endvidere bestemme, at spildevandsanlæg eller visse arter af sådanne anlæg inden for en i kendelsen angivet del af afstrømningsområdet kun må indrettes med tilladelse fra en landvæsensret nedsat i medfør af denne lov. Når der siden opstår spørgsmål om sådanne anlæg, bestemmer den i den anledning nedsatte landvæsensret, hvilke rensningskrav der skal opfyldes, eventuelt hvilket afløb der skal anvendes i stedet for det naturlige afløb. Den pågældende landvæsensret bestemmer endvidere, i hvilket omfang vandforsyningen skal afholde de merudgifter ved spildevandsanlæggets udførelse og drift, som er en følge af vandforsyningens beskyttelse.

Beskyttelsesområder.

§ 45. Når der i medfør af § 36 gives tilladelse til, at et offentligt vandforsyningsanlæg indvinder vand fra vandløb, fastlægger landvæsensretten samtidig et beskyttelsesområde. Området skal strække sig så langt i afstrømningens længderetning, som retten finder ønskeligt, og skal normalt omfatte de tilgrænsende ejendomme inden for en afstand af 100 m fra bredden.

Stk. 2. Inden for beskyttelsesområdet må der ikke drives erhvervsvirksomheder, institutioner, campingpladser og lignende eller være oplag af latrin, animalsk gødning, dagrenovation, gamle klude og ben, affald fra slagterier, giftige stoffer og lignende, med mindre forholdet er tilladt enten af vandforsyningsanlæggets ejer med samtykke fra embedslægen eller af en landvæsensret. Ejeren af vandforsyningsanlægget skal efter en grundejers begæring rejse sag for en landvæsensret om tilladelse. Hvis det pålægges grundejeren at ændre eller ophøre med et bestående forhold, har han krav på erstatning. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, for så vidt forholdet ikke var lovligt, anvendeligt og forsvarligt. Erstatningsspørgsmålet afgøres i mangel af enighed af landvæsensretten.

Stk. 3. Landvæsensretten fastlægger inden for beskyttelsesområdet et, eventuelt mindre, område efter reglerne i § 41, stk. 1.